

tydning, naar vi see hen til de Bevæggrunde, som have været vægtige nok til at faae Ministeriet og sandsynligviis ogsaa Amtmanden til at afvige fra den Mening, som ellers havde paatrængt sig. Den første Bemærkning er den, som gjøres om Handelsvirksomheden paa Silkeborg; om den siger man: at der savnes mere og mere Handelsvirksomhed paa Silkeborg, og, skjøndt Bevillinger vel ere at faae, saa er der ikke Konkurrenter nok. Man haaber, at, naar Kjøbstaden bliver oprettet, vil der blive et større Antal Konkurrenter. Nu vilde jo dette være bragt i Orden, naar Ministeriet, istedetfor at give Silkeborg Kjøbstadret, gav Enhver, der vilde nedsatte sig der, uden Bevilling Ret til at nedsatte sig der; det var jo en meget simpel Wei, og, dersom der saa ikke kom Konkurrenter nok, saa vilde det jo ikke ligge i de Grunde, som her anføres. Ja, der er det Betænelige ved hele Sagen, at, ligesom Kommunalbestyrelsen først er kommen til at klage over, at der ikke var Kjøbmænd nok tilstede og desaarfsag onsker en Kjøbstad, for at der skulde komme flere, saaledes fortrakkes den bagefter over, at der skal komme formange og fører et langt Beviis for, at der ikke er nogen Fare for, at der vil komme for Mange, fordi der er saa mange Grunde, der maae afholde Folk fra at blive Kjøbmænd i Silkeborg. Men mon ikke snarere Grunden til, at der nu ikke er nogen stor Konkurrence om Bevillinger i Silkeborg, skulde ligge i de der stedfindende Vanfæligheder, og vilde der ikke vedblive at være de samme, enten der bliver en Kjøbstad eller ikke? Nu vil man maafee sige: nei det bliver ikke det Samme, thi vi skulle høre, at en stor Deel af de Beklagelser, som indeholdes i hele Indstillingen fra Kommunalbestyrelsen, hidrører derafra, at det paa Pladsen Silkeborg er vanskeligt at faae Penge at laane, navnlig i faste Eiendomme; man kan ikke der faae en Brandforsikkring, hedder det, fordi Silkeborg synes at være hverken Fugl eller Fisk, og, naar man ikke kan faae en Brandforsikkring, kan man ingen Penge faae at laane. Men nu er det rigtignok her ved det Besynderlige, at for Diebliffet er der saa mange Brandforsikkringer; at man snarere burde spørge, om der er Noget, som ikke kan blive forsikret; der er Plads til Forsikkring overalt, der er aldeles ingen Van-

sfælighed ved at faae Brandforsikkring, og det i Brandforsikkringsindretninger, om hvilke Regeringen har erklæret, at Steder, forsikrede paa den og den Maade i dem, kunne faae offentlige Penge tillaaens. Men der kommer atter det Besynderlige, og det vil jeg kalde det Sörgelige i den hele Betænkning, og det er, hvad der staaer Sp. 260, nemlig Justitsministeriets Erklæring om, hvorfor der ikke kan faaes offentlige Penge tillaaens i Bygningerne i Silkeborg, jeg siger, det Sörgelige; thi naar man skulde spørge, hvad er egentlig Indholdet af denne Erklæring, saa er det ganske simpelt det at sige til denne Handelsplads: Bliv en Kjøbstad, saa kan Du faae Penge. Men, vil man sige, denne Grund kan jo Ministeriet dog ikke virkelig mene skulde være gjældende, siden det laaner ud og lader laane ud de samme offentlige Penge til mange Eiendomme paa Landet, saa siger Ministeriet: ja, men de laanes ikke ud til Eiendomme, uden at de paa en vis Maade ere under et Brandtilsyn, brandsikrede etc. Hertil kan man nu sige: men paa Landet ere de jo ikke under noget andet Tilsyn end i Silkeborg, og samme Sikkerhed kan jo ogsaa være der; men saa siger Ministeriet: ja, men vi have ogsaa den Grund, at vi ikke troe paa denne Pladses tilkommende Stilling som Handelsplads og ikke troe paa, at Eiendommens Værdi der vil holde sig; men saa vilde det jo dog være det Allerbesynderligste, om et Ministerium vilde opfordre os til at gjøre en Plads til en Kjøbstad, om hvilken det troer, at den ikke har saa megen Fremtid, at de Eiendomme, som nu ere der, skulde kunne vedblive at være nogenlunde det værd, hvortil de nu blive taxerede i Brandforsikkringen; dette er især ganske besynderligt, naar man søger at faae Pladsen gjort til Kjøbstad, fordi der er saa megen Fremtid i Pladsen, at de nærværende Handelsmænd ikke ere tilstræffelige. Jeg siger, at det er en saa sørgelig Side af den hele Betænkning, at en Erklæring af den Art kan være kommen fra det ærede Justitsministerium, at vi alene af den Grund ikke burde forevige den, ved at gjøre Lovforslaget til Lov, men lade den sove ind tillige med hele Lovforslaget.

Men nu komme vi til en ny Side, som